

КРИМІНАЛЬНЕ ПРАВО, КРИМІНАЛЬНО-ВИКОНАВЧЕ ПРАВО, КРИМІНОЛОГІЯ

Долішняк Х.В.

здобувач магістра права,

Український Вільний Університет (м. Мюнхен, Німеччина)

МІЖНАРОДНА СПІВПРАЦЯ ЯК ОСНОВНА СКЛАДОВА ПРОТИДІЇ ЗЛОЧИНАМ, ПОВ'ЯЗАНИХ З ТОРГІВЛЕЮ ЛЮДЬМИ

Торгівля людьми – це злочин, що грубо порушує закріплені в Конституції України та гарантовані нею права на свободу, честь і гідність людини. Незважаючи на об'єднані зусилля міжнародного співтовариства, торгівля людьми продовжує становити неабияку проблему світового масштабу. Проблема протидії торгівлі людьми полягає в тому, що розслідування та виявлення таких злочинів є складним і проблематичним. Транснаціональна злочинність виробила добре відпрацьований механізм здійснення торгівлі людьми, при якому прослідкувати рух “живого товару” надзвичайно важко. Саме тому, стає зрозуміло що, без спільних зусиль міжнародного співтовариства, яке відображається в угодах, конвенціях та інших актах нормативного характеру викорінення цього явища буде неможливим.

Вивченню кримінологічних та кримінально-правових аспектів протидії торгівлі людьми у своїх наукових публікаціях приділяли увагу Ю.В. Александров, Ю.В. Баулін, Т.А. Денисова, В.О. Іващенко, В.П. Корж, М.Й. Коржанський, Я.Г. Лизогуб, А.А. Музика, А.В. Наумов, А.М. Орлеан, П.П. Сердюк, М.І. Хавронюк, С.Д. Шапченко та ін.

Метою статті є вивчення сутності торгівлі людьми, визначення можливих способів вдосконалення протидії торгівлі людьми на основі міжнародної співпраці.

На міжнародному рівні, питання торгівлі людьми є актуальним впродовж останніх 100 років. Результатом занепокоєння світового співтовариства внаслідок поширення торгівлі людьми, стали гучні промови і збори з метою припинення цього явища. Вперше в 1899 році, було висловлене офіційне звернення до всіх держав із закликом до

укладення багатосторонніх угод, створення національних комітетів у протидії явищу, торгівлі людьми (Міжнародна конференція по боротьбі з торгівлею жінками в цілях розпусти, Лондон). З того часу, до сьогоднішнього дня укладено понад 20 міжнародних угод, які об'єднують законодавство і дії країн, для створення спільного механізму боротьби з цим явищем [1].

Важливість міжнародного співробітництва при розслідуванні торгівлі людьми обумовлена тим, що його відсутність унеможлиблює зібрання доказів з-за кордону; здійснення кримінального переслідування; забезпечення охорони прав і свобод людини і громадянина у кримінальному судочинстві; відшкодування завданої злочином шкоди тощо. Перераховані кримінально-процесуальні функції реалізуються певною мірою органами дізнання, досудового слідства, прокуратурою та судом, зокрема й під час діяльності щодо розслідування злочинів [3, с. 271-278].

Тобто реалізація мети і завдань міжнародного співробітництва у протидії торгівлі людьми здійснюється як міжнародними організаціями, так і власне державами, уповноваженими компетентними органами за конкретними напрямами діяльності й у певних формах [4, с. 271-278].

Міжнародне співробітництво у сфері протидії злочинності характеризується як діяльність спеціальних суб'єктів, що заснована на нормах міжнародного та внутрішнього права, спрямовану на протидію міжнародним злочинам, злочинам міжнародного характеру, транснаціональним злочинам [2].

Завдяки Міжнародній співпраці була встановлена кримінальна відповідальність за торгівлю жінками; затверджено притягнення до кримінальної відповідальності суб'єктів, що втягують жінок у заняття проституцією; торгівлю людьми визнали однією з форм рабства; відбулося зміцнення політики держав по боротьбі з торгівлею людьми та експлуатації проституції третіми особами; узгоджено захист та допомога особам, постраждалих від торгівлі людьми; гарантується гендерна рівність. Без міжнародного співробітництва унеможлиблюється кримінальне переслідування, зібрання доказів з-за кордону, забезпечення прав і свобод громадянина у кримінальному судочинстві, саме для полегшення цих етапів розкриття злочинів країни стараються привести законодавство у відповідність з міжнародними актами, подолати бюрократичні перешкоди що виникають на їхньому шляху.

Протягом минулого століття було створено низку міжнародних правових актів – конвенцій, держави-учасниці імплементували їх

положення в своє внутрішнє законодавство, будувалися механізми взаємодопомоги у боротьбі з цим явищем, тобто країни зрозуміли, що для боротьби з зростанням торгівлі людьми потрібен спільний комплексний підхід.

Торгівля людьми визнана міжнародним співтовариством як тяжкі транснаціональні злочини проти особистості. Практично всі міжнародні нормативні документи встановлюють практику суворих покарань за цей злочин. Однак, незважаючи на наявність значного числа міжнародно-правових документів, проблема торгівлі людьми повністю не вирішена. Дане явище існує, видозмінюється, отримавши, на жаль, широке поширення у світі.

Міжнародне співтовариство накопичило великий законодавчий та практичний досвід боротьби з торгівлею людьми. Разом з тим деякі проблеми законодавчого регулювання боротьби з работоргівлею на міжнародному законодавчому рівні залишилися невирішеними. Окремі міжнародні документи застаріли, використовувані в них терміни та визначення вимагають уточнення і коректування.

Також станом на сьогодні прослідковується намагання окремих країн ототожити торгівлю людьми з нелегальною міграцією. У рамках цього підходу формуються найбільш «прості» засоби протидії – суворі візові режими на кордонах, криміналізація нелегальної міграції. У багатьох випадках неможливо відрізнити торгівлю людьми та незаконний ввіз мігрантів до завершення етапу перевезення та початку етапу експлуатації.

Поширення венеричних захворювань, СНІДу, формування моральної деградації та відчуженості особистості, втрата родинних зв'язків, руйнування суспільної моралі, поширення депресивних синдромів та суїцидальних тенденцій, зростання агресивності та жорстокості – це все наслідки торгівлі людьми. А торгівля жінками в свою чергу сприяє знищенню генофонду нації, оскільки злочинними угрупованнями втягуються у проституцію лише фізично здорові та найпривабливіші дівчата.

Тому, задля подолання таких явищ, з метою посилення реакції на транснаціональну злочинність необхідно створити всебічну транснаціональну стратегію протидії торгівлі людьми, внести корективи в законодавство певних країн для формування однакового поняття та суворості покарання злочину торгівлі людьми, створити загальну систему баз даних злочинців та злочинів.

Список використаних джерел:

1. Кушнір О. Міжнародні стандарти протидії торгівлі людьми. [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <http://goal-int.org/mizhnarodni-standarti-protidii-torgivli-lyudmi/>

2. Національна академія внутрішніх справ Мультимедійний посібник з навчальної дисципліни «Міжнародне право» [Електронний ресурс]. – Режим доступу: https://arm.naiu.kiev.ua/books/mg/lectures/lecture_9.html

3. Філашкін В. С. Протидія торгівлі людьми на міжнародному рівні / В.С. Філашкін // Боротьба з організованою злочинністю і корупцією (теорія і практика), Київ, 2011. – № 24. – 332 с.

4. Черноус Ю. М. Міжнародне співробітництво у сфері оперативно-розшукової діяльності / Ю. М. Черноус // Вісник Луганського державного університету внутрішніх справ імені Е. О. Дідоренка, Луганськ, 2011. – № 1. – 313 с.

Драган І.В.

аспірант,

Національна академія внутрішніх справ

РОЛЬ ЕКОНОМІЧНИХ ЧИННИКІВ РЕВІЗІЙ НАЦІОНАЛЬНОЇ СИСТЕМИ ПОКАРАНЬ ТА МЕХАНІЗМУ ЇЇ РЕАЛІЗАЦІЇ В УМОВАХ ЄВРОПЕЙСЬКОЇ ІНТЕГРАЦІЇ УКРАЇНИ

Становлення, розвиток і функціонування системи кримінальних покарань залежить від вектору зовнішньої та внутрішньої політики держави, домінуючої в суспільстві ідеології, культурно-ціннісних орієнтацій та матеріального добробуту громадян. Інститут покарання перебуває в процесі постійної еволюції, зазнає змін в залежності від перетворень в політичній, економічній, соціальній та духовній сферах життя суспільства. Одним з важливих факторів трансформацій системи покарань є рівень економічного розвитку держави.

Проблеми інституту покарання знайшли своє відображення в наукових працях Ю.В. Александрова, М.І. Бажанова, Н.А. Беляєва, В.І. Зубкової, В.І. Курляндського, І.І. Митрофанова, Є.С. Назимко, І.С. Ной, С.В. Полубинської, Н.Д. Сергієвського, Д.А. Шестакова та ін. Але, навіть враховуючи значну кількість наукових праць, не всі